

A FOST ODATĂ UN ÎMPĂRAT ȘI O ÎMPĂRĂTEASĂ CARE AVEAU TREI FII. PE LÂNGĂ PALATUL LOR SE ÎNTINDEA O GRĂDINĂ MINUNATĂ, IAR LA MARGINEA ACESTEIA CRESCUSE UN MĂR CARE RODEA MERE DE AUR. ACEST POM ÎNMUGUREA, ÎNFLOREA ȘI DĂDEA ÎN COPT ÎNTR-O SINGURĂ ZI. TOTUL A MERS BINE O BUNĂ BUCATĂ DE TIMP, PÂNĂ CÂND S-A ABĂTUT O NENOROCIRE: DEȘI POMUL RODEA CA DE OBICEI, DIMINEAȚA MERELE NU MAI ERAU DE GĂSIT. CINEVA SE FURIȘA NOAPTEA ȘI LE FURA, FĂRĂ CA STRĂJILE ÎMPĂRĂTEȘTI SĂ SIMTĂ CEVA.

VĂZÂND SUPĂRAREA TATĂLUI LOR, FIII CEI MARI AU HOTĂRÂT SĂ PĂZEASCĂ MĂRUL PE RÂND, DAR AMÂNDOI AU ADORMIT. CÂND I-A VENIT RÂNDUL FIULUI CEL MIC, ACESTA A ALES SĂ STEA ÎN PICIOARE PE UN TRUNCHI DE POM. DACĂ MOȚĂIA, AR FI CĂZUT ȘI S-AR FI TREZIT. SPRE SEARĂ, AUZIND UN ZGOMOT CA DE BĂTAIE DE ARIPI ȘI SIMȚIND CUM CINEVA FURA MERELE, A TRAS O SĂGEATĂ, IAR ZGOMOTUL S-A STINS. DIMINEAȚA, FĂT-FRUMOS A VĂZUT CĂ HOȚUL NU AVUSESE TIMP SĂ CULEAGĂ TOATE MERELE, IAR PE IARBĂ A ZĂRIT STRĂLUCIND DOUĂ